

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudkyň Mgr. Karolíny Tylové LL. M. a Mgr. Hany Ptáčkové v právní věci žalobce **D.Z.**, bytem ■■■, zastoupeného Mgr. Petrem Šmídkem, advokátem se sídlem Jestřabí 974, 460 01 Liberec 1, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Oprava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2014, č. j. 3054/1.30/14/14.3,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 2. 9. 2014, č. j. 3054/1.30/14/14.3, se z r u š u j e pro nezákonnost a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n nahradit žalobci náklady řízení ve výši 15 342 Kč, k rukám právního zástupce Mgr. Petra Šmídka, advokáta se sídlem Jestřabí 974, Liberec 1, ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj (dále jen „oblastní inspektorát práce“) ze dne 13. 6. 2014, č. j. 11440/7.72/14/14.3. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 295 000 Kč za správní delikt podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004, o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, kterého se měl žalobce dopustit tím, že umožnil výkon nelegální práce mimo pracovněprávní vztah ve smyslu § 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, tak, že dne ■■■ při zateplování panelového domu v obci ■■■ umožnil výkon práce (pomocné zednické práce) fyzickým osobám ■■■, ■■■ a ■■■, aniž by měl s těmito fyzickými osobami uzavřenou pracovní smlouvu nebo některou z dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr.

Na základě zjištění zachycených v Protokolu o výsledku kontroly vykonané dne ■■■ na pracovišti při zateplování panelového domu za účelem dodržování pracovněprávních předpisů žalobcem bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci podezření ze spáchání správního deliktu umožnění výkonu nelegální práce. Oblastní inspektorát práce vzal za stěžejní výpověď svědka ■■■, provedenou dnem ■■■, který popsal podmínky, za kterých on a další dvě fyzické osoby získali a vykonávali práce pro žalobce. Uvedl, že se dohodli se žalobcem tak, že pokud budou práci fyzicky zvládat a bude jim vyhovovat, zpětně uzavřou smlouvu nebo dohodu. Podpůrně pak byla využita výpověď svědka ■■■, otce žalobce, ze dne ■■■. Z provedených důkazů podle oblastního inspektorátu práce vyplynulo, že práce uvedených třech fyzických osob byla vykonávána pro žalobce, jeho jménem a na jeho odpovědnost, na jeho zakázce, za použití jeho náradí, když žalobce řízení zakázky na základě ústní dohody svěřil svému otci. Svědek ■■■ si na podrobnosti nevzpomínal, potvrdil ale, že je zavedenou praxí nejdříve dohodnout práci a teprve v závislosti na tom je buď podepsána dohoda o provedení práce či pracovní smlouva. Podle oblastního inspektorátu práce nebyla vůle uzavřít pracovní smlouvu nebo některou z dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr, pracovně právní vztah tak nebyl uzavřen ani ústně. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce brojil proti tomu, že oblastní inspektorát práce upřednostnil svědeckou výpověď ■■■ výpověď ■■■ hodnotil jako podpůrnou. Dále uvedl, že při migraci pracovních sil je běžným zvykem dělníky hlásící se o práci nejprve vyzkoušet, nechat je krátce pracovat a potom je buď zaměstnat, nebo je uvolnit.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že z provedených důkazů vyplývají všechny znaky závislé práce, neboť všechny fyzické osoby vykonávaly pracovní činnost v podřízeném postavení vůči žalobci, jeho jménem, když se jednalo o osobní výkon práce. Závislá práce byla vykonávána mimo pracovněprávní vztah. Nedošlo ani k uzavření pracovní smlouvy, ani žádné dohody o pracích konaných mimo pracovní poměr, ani v ústní formě. Strany se sice dohodly, že v budoucnu něco sepíší, nicméně záleželo na tom, jak se potenciální zaměstnanci osvědčili s tím, že buď by se jednalo o pracovní smlouvu anebo o některou z dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr. Taková ústní dohoda však nemůže znamenat skutečnost, na jejímž základě vzniká základní pracovně právní vztah. Fyzické osoby totiž začaly práci konat, aniž by jim bylo známo, na základě kterého pracovněprávního vztahu je práce konána. Žalobce sám v odvolání potvrdil, že pracovníka si nejprve vyzkouší, pak s ním teprve uzavře pracovní poměr, což jej usvědčuje ze spáchání správního deliktu na úseku nelegálního zaměstnávání. Žalovaný uvedl, že oblastní inspektorát práce postupoval správně při hodnocení provedených důkazů, hodnocení uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí. S ohledem na příbuzenský vztah Jiřího Zemana a vztah plynoucí ze zastoupení žalobce byl důvodem, aby svědecká výpověď nemusela být považována za plně objektivní. Svědecká výpověď ■■■ pak byla poskytnuta v menším intervalu, nebyly shledány důvody pro zpochybnění jeho věrohodnosti. Nebylo zjištěno, že by svědek vypovídal záměrně nepřesně či nepravdivě. Do značné míry se obě svědecké výpovědi podle žalovaného překrývaly. Žalovaný uzavřel tím, že tzv. práce na zkoušku bez uzavření pracovněprávního vztahu je nebezpečným a nežádoucím společenským jevem. Žalovaný odmítl námitky směřující do výše pokuty. Oblastní inspektorát práce postupoval v intencích rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 Af 9/2008-133, a provedl odhad majetkových poměrů žalobce. Žalobce pak v odvolání nedoložil ani nenavrhl provedení důkazů o tom, že by uložená pokuta měla být likvidační. Spodní hranice zákonné sazby byla navýšena o 0,45 % maximální sazby pokuty s ohledem na umožnění výkonu nelegálního

výkonu třem osobám, čímž byl případ odlišen od obdobných správních deliktů, kdy byl výkon závislé práce mimo pracovně právní vztah umožněn jen jedné osobě.

Žalobce namítal, že pracovníci se na místo pracoviště dostavili již dne 28. 5. 2013 a den nástupu do práce byl sjednán na 29. 5. 2013 a s pracovníky byly sjednány podmínky a dohodnuto, že dnem nástupu do práce budou uzavřeny potřebné formality, zejména uzavření pracovněprávního vztahu. Žalobce dále uvedl, že žalovaný nebyl schopen v odvolacím řízení zajistit uvedené pracovníky. Právě tito výsledkem potvrdili skutečnosti uváděné žalobcem a to, že nastoupili do zaměstnání dne 29. 5. 2013 a z důvodu nepřítomnosti žalobce na pracovišti s nimi nebyly uzavřeny pracovní smlouvy, jak bylo dohodnuto předchozího dne. Žalobce nesouhlasil s tím, že správní orgány vycházely z výpovědi ■■■ a svědka ■■■. Poukázal na značný časový odstup svědeckých výpovědí k tomu, aby svědci detailně a hodnověrně vylicili běh událostí. Časový odstup nebyl nikterak hodnocen. Na svou obranu dále uvedl, že svědek ■■■ dne ■■■ nebyl osobou, která měla pravomoc uzavřít pracovní smlouvu, ani neměl pravomoc řídit práce zjištěných osob. Žalobce dále nesouhlasil s výší uložené sankce, která je podle něj nepřiměřeně vysoká a s ohledem na jeho majetkové poměry likvidační. Úvahy správních orgánů jsou protichůdné, neboť nebyl učiněn jediný důkaz svědčící ve prospěch žalobce, zejména s přihlédnutím na „veřejné operáty“. Pro zjištění majetkových poměrů nebylo ze strany správních orgánů ničeho učiněno. Žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil. Dožadoval se toho, aby soud v nařízeném ústním jednání jako svědka vyslechl ■■■.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný setrval na skutečnostech uvedených v napadeném rozhodnutí. K hodnocení důkazů uvedl, že důkazy vyhodnotil dle vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případů, jednotlivě i v jejich souhrnu. U svědka ■■■ nebyla shledána žádná okolnost, která by závažným způsobem učinila jeho výpověď nevěrohodnou, přičemž bylo přihlédnuto k delší časové prodlevě od kontroly. Skutečnost, že ■■■ nebyl osobou oprávněnou uzavřít pracovní smlouvu za žalobce, nemá vliv na hodnocení skutku. Žalobce měl zajistit, aby pro něj závislou práci neprováděly osoby mimo pracovněprávní vztah, ten měl s nimi uzavřít předem. Dále žalovaný odkázal na str. 5 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, kde se oblastní inspektorát práce vyjádřil k majetkovým poměrům. Žalobce byl vyzván k doložení svých majetkových poměrů, ovšem tak neučinil, proto zůstal oblastní inspektorát práce odkázán na veřejně dostupné zdroje. Žalovaný proto navrhoval, aby soud žalobu zamítl a žalobci uložil povinnost nahradit náklady soudního řízení.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů v duchu dispoziční zásady, kterou je správní soudnictví ovládáno, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., s výhradou, jež bude rozvedena dále.

Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o uložení pokuty za správní delikt umožnění výkonu nelegální práce podle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti.

Podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, ve znění zákona č. 367/2011 Sb. účinného od 1. 1. 2012, se správního deliktu dopustí právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba, která umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bod 1 nebo 2. Podle § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti se nelegální prací rozumí výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah.

Podle § 2 odst. 1 zákoníku práce účinného od 1. 1. 2012 je závislou prací práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. Podle odst. 2 citovaného ustanovení musí být závislá práce vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době, na pracovišti zaměstnavatele, popř. na jiném dohodnutém místě. Podle § 3 zákoníku práce může být závislá práce vykonávána jen v základním pracovněprávním vztahu, není-li upravena zvláštními právními předpisy, když základními pracovněprávními vztahy jsou pracovní poměr a právní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr, tj. dohodami o provedení práce a pracovní činnosti ve smyslu § 74 a násl. zákoníku práce.

Podstatou žaloby jsou námitky směřující do dokazování a především hodnocení důkazů. V řízení o uložení pokuty za správní delikt se správní orgány řídí též zákonem č. 500/2004 Sb., správním řádem, jako obecným procesním předpisem. Řízení o uložení pokuty za správní delikt je ovládáno zásadou materiální pravdy v souladu s § 50 odst. 3 věta druhá správního řádu. Je povinností správních orgánů provést důkazy potřebné ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a provedené důkazy hodnotit v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů ve smyslu § 50 odst. 4 správního řádu. Z uvedeného ustanovení plyne, že je na správním orgánu rozhodnout o tom, které důkazy v řízení provede, přičemž toto právo nelze chápat jako absolutní, představující libovůli správního orgánu.

O námitce nezajištění svědeckých výpovědí ■■■ a ■■■ žalovaným v odvolacím řízení soud uvažil takto. Žalovaný nepochybil, pokud vycházel z podkladů shromážděných v řízení před oblastním inspektorátem práce (včetně provedené svědecké výpovědi ■■■ ze dne 28. 2. 2014), pokud měl za to, že skutkový stav věci je zjištěn dostatečně, v rozsahu, který nevzbuzuje pochybnosti o tom, že znaky skutkové podstaty správního deliktu umožnění nelegální práce byly naplněny. Žalobce v průběhu správního řízení v I. stupni, ani v odvolání, ale ani následně v průběhu odvolacího řízení nenavrhoval, aby žalovaný tímto směrem podklady pro rozhodnutí doplnil, nejedná se tedy o opomenuté důkazy. Nadto, že dotyčné tři fyzické osoby vykonávaly dne 29. 5. 2013 pomocné práce při zateplování domu na zakázce žalobce, že žalobce nebyl na pracovišti přítomen, a s dotyčnými osobami nebyly uzavřeny pracovní smlouvy či dohody, měl žalovaný shodně s oblastním inspektorátem práce za prokázané Protokolem o kontrole ze dne 2. 7. 2013, svědeckou výpovědí ■■■, podpůrně svědeckou výpovědí ■■■, s přihlédnutím k tvrzením žalobce obsaženým v odvolání. Zda dotyční tři pracovníci „nastoupili do zaměstnání“ ve smyslu platného uzavření pracovněprávního vztahu na základě žalobcem tvrzené ústní domluvy je pak věcí právního hodnocení, nikoli rozsahu skutkových zjištění.

Soud dále nepovažoval za opodstatněné výtky směřující do hodnocení provedených svědeckých výpovědí. Skutečnost, že svědecké výpovědi byly provedeny s určitým časovým

odstupem od provedení kontroly dodržování pracovněprávních předpisů na pracovišti žalobce dne 29. 5. 2013, sama o sobě nevylučuje, aby z provedených svědeckých výpovědí správní orgány nevycházely jako z podkladů pro své rozhodnutí. Není pravdou, že by se žalovaný hodnocení provedených svědeckých výpovědí nevěnoval z hlediska časového odstupu od provedení kontroly na pracovišti žalobce. Naopak sám žalovaný se zabýval tím, kdy byly svědecké výpovědi uskutečněny. Hodnotil, že svědecká výpověď ■■■ byla provedena později než svědecká výpověď ■■■. A také zcela logicky hodnotil svědeckou výpověď J. Z. nejen s ohledem na vztah tohoto svědka k žalobci a osobní podíl dotyčného na provádění dané zakázky, ale také z toho pohledu, že svědek si na některé věci nevzpomínal, a nepřehlédl, že i jeho výpověď byla provedena s delším časovým odstupem od provedení kontroly. Ovšem nezjistil, že by dotyčný vypovídal záměrně nepřesně či nepravdivě. Ale především vycházel žalovaný z toho, že se obě svědecké výpovědi do značné míry překrývají. A zejména pak měl žalovaný skutečnosti zjištěné z těchto svědeckých výpovědí k okolnostem předchozí ústní dohody mezi žalobcem a dotyčnými fyzickými osobami a případnému následnému uzavírání pracovních smluv či dohod, za potvrzené tím, co sám žalobce uvedl v odvolání. Takovému hodnocení důkazů ze strany žalovaného se nedá dle názoru soudu ničeho vytknout, neboť je případné, logicky odůvodněné a zjištěný skutkový stav má v zajištěných podkladech oporu. Ostatně žalobce ani neuvádí, jaké skutečnosti byly správními orgány zjištěny nesprávně, či naopak bylo jejich dokazování pomínuto.

K obraně žalobce, že ■■■ nebyl osobou, která by mohla dne 29. 5. 2013 uzavřít s ■■■, a ■■■ pracovní smlouvu, soud ve shodě se žalovaným uvádí, že tato skutečnost nemá na hodnocení správního deliktu vliv. Pokud se dotyčné osoby předtím dohodly se žalobcem, že pro něj budou pracovat, jak vyplývá ze svědecké výpovědi ■■■ a tvrdí to i žalobce, pomocné práce vykonávaly při zateplení panelového domu na žalobcově zakázce, pracovaly jeho jménem a na jeho odpovědnost, používaly při tom i jeho pracovní náčiní, bylo na žalobci, aby zajistil, že závislá práce bude vykonávána v pracovním poměru. ■■■ za něj nebyl oprávněn v pracovněprávních vztazích jednat. Pro úplnost soud dodává, že ■■■ práce dotyčných fyzických osob řídil, jak plyne ze svědecké výpovědi ■■■, tak samotného ■■■, a rovněž odvolání žalobce. Žalobce ovšem neuvádí, jaký vliv by měla tato okolnost mít na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Skutkový stav, jak jej žalobce popisuje v bodu I. žaloby, byl podrobně právně hodnocen jak oblastním inspektorátem práce, tak žalovaným. Ten také podrobně odůvodnil, proč předchozí ústní dohoda mezi žalobce a dotyčnými pracovníky, kteří byli při práci na zakázce žalobce přistiženi, nepředstavovala takovou ústní dohodu, na základě které by došlo ke vzniku určitého pracovního poměru či jiného pracovněprávního vztahu. Protože žalobce neuváděl žádné konkrétní výhrady a argumenty proti právnímu hodnocení a závěru o naplnění znaků skutkový podstaty správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, soud pouze ve stručnosti odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, se kterým se plně ztotožnil.

Poslední žalobní bod se týkal likvidačního charakteru pokuty uložené ve výši 295 000 Kč.

Žalobci byla pokuta ve výši 295 000 Kč uložena podle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném od 1. 1. 2012, před novelizací provedenou zákonem

č. 136/2014 Sb. s účinností od 1. 1. 2015, podle něhož se podnikající fyzické osobě uloží pokuta do 10 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odst. 1 písm. c) a e), nejméně však ve výši 250 000 Kč.

Ústavní soud nálezem sp. zn. Pl. ÚS 52/13 ze dne 9. 9. 2014, publ. pod č. 219/2014 Sb., zrušil dnem jeho vyhlášení část ust. § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti, ve znění zákona č. 367/2011 Sb. a zákona č. 1/2012 Sb., ve slovech „*nejméně však ve výši 250 000 Kč*“ pro rozpor s čl. 1, čl. 4 odst. 4, čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a svobod. Konstatoval, že pokuta uložená na spodní hranici 250 000 Kč může mít likvidační povahu a neumožňuje řádnou individualizaci konkrétního případu s přihlédnutím k osobním a majetkovým poměrům delikventů, je proto stanovená zjevně nepřiměřeně a dosahuje ústavní dimenze.

K problematice zrušení právního předpisu či jeho části Ústavním soudem ve vztahu k rozhodování ve správním soudnictví se již Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 13. 5. 2013, č. j. 7 A 146/2001-29, publ. ve Sb. NSS 2/2003. Na cit. rozsudek pak navazují další rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (např. ze dne 24. 11. 2010, č. j. 9 As 2/2008-125 či ze dne 20. 12. 2012, č. j. 7 Af 28/2012-16), které rovněž vycházejí z premisy, že zruší-li Ústavní soud některé ustanovení zákona pro jeho neústavnost, odpovídá principu oprávněného očekávání, aby soud v přezkumném řízení zrušil rozhodnutí správního orgánu, které se o ně opírá. Při přezkoumání zákonnosti rozhodnutí proto správní soud není vázán ustanovením zrušeného zákonného ustanovení, ale musí dbát nálezu Ústavního soudu. V takovém případě není rozhodující, že napadené rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno ještě předtím, než Ústavní soud zákonné ustanovení zrušil. Nezákonost napadeného rozhodnutí pak správní soud zpravidla shledá v rozporu s předpisem vyšší právní síly, tj. s ústavou.

Ve vztahu ke shora uvedenému ustanovení zákona o zaměstnanosti důsledky derogačního nálezu Ústavního soudu rozebral Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 12. 2014, č. j. 6 Ads 80/2013-41, v němž uvedl, že Ústavní soud otevřel cestu k tomu, aby správní orgány a soudy v probíhajících řízeních při ukládání pokuty za správní delikt umožnění výkonu nelegální práce zohlednily osobní a majetkové poměry delikventa, aniž by je přitom limitovala protiústavně zakotvená spodní hranice pokuty ve výši 250 000 Kč.

Vycházeje ze shora uvedeného dospěl soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí a rozhodnutí oblastního inspektorátu práce k závěru, že pokuta uložená žalobci při na spodní hranici pokuty ukládané pokuty dle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti ve znění účinném pro projednávaný případ je protiústavní a může představovat zásah do práva žalobce dle čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Z rozhodnutí vydaných v obou stupních správního řízení je totiž zřejmé, že výši pokuty uložené žalobci správní orgány odvíjely od neústavní minimální hranice pokuty 250 000 Kč. Jak konstatoval žalovaný v napadeném rozhodnutí, oblastní inspektorát práce totiž spodní hranici pokuty zdvihl jen o 0,45 %, aby odlišil, že nelegální práci pro žalobce vykonávaly osoby tři, nikoli jen osoba jedna, kdy, jak je i soudu známo z jeho úřední činnosti, byla ukládána pokuta na samé spodní hranici pokuty v zákoně stanovené. Přestože oblastní inspektorát práce zároveň uvedl, že je tu

polehčující okolnost spočívající v tom, že se jednalo o pouhý jeden den umožnění nelegální práce, byla žalobci uložena pokuta až ve výši 295 000 Kč. Dále je třeba uvést, že ačkoli oblastní inspektorát práce zmiňoval nutnost zohlednit majetkové poměry žalobce, tyto okolnosti odhadem nijak nekonkretizoval (byť o odhadu na základě veřejných údajů hovořil), a pokutu uložil prakticky skoro v nejmenší možné výši, kterou mu zákon o zaměstnanosti dovoľoval. Z uvedeného soud dovodil, že se správní orgány ani posouzením majetkových ani osobních poměrů žalobce a s ohledem na ně možným likvidačním účinkům pokuty prakticky nevěnovaly, neboť pokutu stejně ukládaly v návaznosti na její tehdy nejnižší možnou výši, která byla ovšem shledána protiústavní.

Soud z uvedených důvodů zrušil rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost postupem dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému.

V dalším řízení bude správní orgán vázán vysloveným právním názorem soudu podle § 78 odst. 5 s. ř. s. Úkolem bude znovu rozhodnout o uložení pokuty za spáchaný správní delikt způsobem, který nebude představovat pokutu likvidačního charakteru, a který bude odpovídat zjištěným osobním a majetkovým poměrům žalobce. Tyto, neposkytne-li žalobce při jejich zjištění potřebnou součinnost, budou stanoveny odhadem v intencích usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133. Na místě budu uvést konkrétní skutečnosti, které se k případně provedenému odhadu vztahují.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

V souzeném případě byl úspěšný žalobce, má tak právo na náhradu nákladů řízení. Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu dle příslušné položky Sazebníku soudních poplatků ve výši 3 000 Kč; dále odměnou právního zástupce za 3 úkony právní služby ve výši 9 300 Kč [3 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2013], náhradou hotových výdajů ve výši 900 Kč (3 paušály po 300 Kč za 3 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu); a dle § 57 odst. 2 s. ř. s. částka 2 142 Kč, odpovídající příslušné sazbě DPH, vypočtená z odměny za zastupování a z náhrad, neboť právní zástupce žalobce je plátcem DPH; celkem tedy 15 342 Kč. Žalovanému bylo uloženo nahradit náklady řízení k rukám právního zástupce žalobce v přiměřené lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení

rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 16. června 2015.

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu